

DOM

afsagt den 1. december 2020.

Rettens nr. 1-760/2020

Politiets nr. 2200-73111-00001-20

Anklagemyndigheden
mod

Tiltalte 1

cpr-nummer 0197-

Tiltalte 2

cpr-nummer 1194-

Der har medvirket nævninger ved behandlingen af denne sag.

Anklageskrift er modtaget den 10. november 2020.

Tiltalte 1 og Tiltalte 2 er tiltalt for

Manddrab efter straffelovens § 237.

ved den 23. juni 2020 ca. mellem kl. 01.35 og kl. 02.21 på shelterpladsen i Nordskoven overfor Haslevej 146 i Rønne efter aftale eller i fælles forståelse at have dræbt forurettede, idet de tiltalte mishandlede forurettede og påførte ham svær smerte og bevidstløshed ved at vælte forurettede ned på ryggen, sætte et knæ på hans hals, slå ham mange gange på benene med en granraffe, slå ham med granraften i tindingen, slå ham i hovedet med en flaske, sparke og trampe ham i hovedet og på kroppen, herunder med træsko, stikke ham på hænderne muligt med en kniv, sparke og trampe ham i skridtet, herunder med træsko, slå ham i hovedet, på kroppen, benene, højre arm og hånd med brandvarme ildragere, hvorved de tiltalte påførte forurettede 39 læsioner i hovedet, på halsen, på kroppen, i skridtet, på arme, hænder og ben, herunder med 2. og 3. gradsforbrændinger til følge, kvæstning af hjernebarken, begyndende hjerneskade, 2 brud af tungebenet, punktformede blodudtrædninger i øjnene, akut luftoverfyldning af lungerne, underhusblødninger, stiksår, overskæring af sener og knogler i venstre og højre hånd, kvæstninger af testikelvævet og delvis knusning heraf, brud på højre lægben, venstre lægben og skinneben, hvilket alt – navnlig ved akut luftoverfyldning af lungerne – bevirkede, at forurettede afgik ved døden.

Påstande

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om fængselsstraf.

De tiltalte har nægtet sig skyldig i overtrædelse af straffelovens § 237, men

erkendt sig skyldig i overtrædelse af straffelovens § 246, jf. § 245, stk. 1,

De pårørende til [redacted] forurettede har påstået, at de tiltalte skal betale 173.000 kr. i overgangsbeløb i medfør af erstatningsansvarslovens § 14 a, 100.000 kr. i godtgørelse i medfør af erstatningsansvarslovens § 26 a og 25.809,61 kr. i erstatning for udgifter til gravstedsvedligeholdelse.

De tiltalte har påstået frifindelse for påstanden om overgangsbeløb og godtgørelse i medfør af erstatningsansvarslovens § 14 a og § 26 a, og har påstået kravet om erstatning for udgifter til gravstedsvedligeholdelse hensendt til civil sagsmål.

Sagens oplysninger

Der er afgivet forklaring af de tiltalte [redacted] Tiltalte 2 og [redacted] Tiltalte 1 og af vidnerne [redacted] Vidne 1 og vicesstatsobducent [redacted] Vidne 2.

[redacted] Tiltalte 2 har forklaret blandt andet, at han har kendt forurettede i 2 ½ år. De var gode venner, og de var sammen næsten hver dag, dengang forurettede boede på Bornholm. Efter forurettede flyttede fra øen, var de stadig sammen næsten dagligt, når forurettede var på Bornholm. Tiltalte har en tatovering med teksten "White Power" og et svastika på benet. Tatoveringen fik han lavet for sjov og for at provokere. Han er ikke racist. Forurettede kendte til tatoveringen, og han var ikke så glad for den. Lørdagen forud for gerningstidspunktet var tiltalte til en fest med forurettede. Til festen blev tiltalte og forurettede uvenner, fordi forurettede fortalte folk til festen om tiltaltes tatovering. Tiltalte blev derfor sur og forlod festen. Han var ret fuld, så han husker ikke nøjagtigt, hvad forurettede nærmere sagde. Om aftenen den 22. juni 2020 kørte tiltalte hør sammen med sin mor. De talte her om, at tiltalte ville starte et anlægsgartnerfirma sammen med forurettede. Tiltaltes mor var ikke glad for, at tiltalte skulle starte et firma med forurettede. Moderen fortalte tiltalte, at forurettede på et tidspunkt havde holdt hende fast og taget hende på brysterne. Det blev tiltalte ret sur over, da han ville ikke have, at nogen skulle gøre hans mor noget ondt, og slet ikke hans bedste ven. Moderen viste ham samme aften, at forurettede havde sendt hende en messengerbesked den 17. juni 2020 kl. 03.08, hvor han spurgte hende, om hun havde lyst til at putte lidt. Tiltalte troede derfor på moderens historie. Der var en episode den 9. maj 2020, hvor medtiltalte under noget grill- og bålhygge havde set forurettede kysse med moderen, hvorfor medtiltalte blev meget sur på forurettede. Tiltalte havde ikke set noget, og han lagde sig derfor mellem medtiltalte og forurettede for at stoppe slagsmålet. Det endte med, at politiet kom og tog medtiltalte med for at få ro på situationen. Tiltalte kender ikke noget til, om der skulle være sket noget mellem forurettede og de tiltaltes mor den nat. Det var tiltalte, der ringede op til medtiltalte fra moderens telefon den 22. juni 2020. Han fortalte medtiltalte, at han ville fortælle ham noget alvorligt. Han kørte derefter til Tejn, hvor medtiltalte opholdt sig. Moderen talte videre med medtiltalte i telefonen, og da tiltalte kom til Tejn, havde

moderen allerede fortalt medtaltalte om forurettedes tilnærmelser. Tiltalte og medtaltalte aftalte, at de skulle snakke med forurettede. De ville hente forurettede og køre ud i skoven. Han ved ikke, hvorfor de skulle i skoven. Det var planen, at forurettede skulle have "et par på hovedet". Der var kun tale om knytnævseslag. Det var det, han mente, når han tidligere har forklaret, at forurettede skulle have en "lærestreg". Det var medtaltalte, der kendte til shelterpladsen. Tiltalte ved ikke, hvorfor dette sted blev valgt, men det var et sted, hvor de kunne være i fred, og hvor ingen kunne se noget udefra. Tiltalte ringede til forurettede kl. 23.01. Han spurgte forurettede, om han ville med ud og drikke bajere, og det ville han gerne. Tiltalte fortalte ikke forurettede, hvor de skulle hen. Tiltalte og medtaltalte hentede herefter forurettede, som var hos sin far, hvorfra de kørte ud til shelterpladsen. De kørte ind ad grusvejen, hvor de parkerede. De brugte lyset fra tiltaltens mobiltelefon til at finde shelterpladsen, da det var meget mørkt. De samlede noget brænde og fik tændt et bål. De sad herefter ved bålet og snakkede. Stemningen var god og hyggelig. Tiltalte ved ikke, hvorfor stemningen var god, når nu han var vred på forurettede. Forurettede vidste ikke, at de var taget derud for at slå ham. De snakkede om forskellige ting, blandt andet deres plan om at starte virksomhed sammen. Dette var stadig tiltaltens plan, selvom moderen ikke ville synes om idéen. På et tidspunkt kørte de til Circle K for at købe mere at drikke og cigaretter. Det var tiltaltens bil, de kørte i. Det var tiltalte, der kørte bilen. De købte vodka, redbull og cigaretter. Det var forurettede, der betalte, da han sagde, at det ville han gerne. Derefter kørte de tilbage til shelterpladsen. Det kan godt passe, som det fremgår af overvågningsbillederne, at de var tilbage på shelterpladsen omkring kl. 01.45. Ved shelterpladsen drak de videre og snakkede. Tiltalte drak øl, og de to andre drak vodka. De var alle tre berusede. De fortsatte samtalen om virksomheden, som tiltalte og forurettede ville starte sammen. De talte ikke om at invitere andre personer ud i skoven. Han ved ikke, om forurettede inviterede andre. Han var således ikke bekendt med, at forurettede havde sendt beskeder til andre. De talte sammen i ca. en halv times tid, efter de var kommet tilbage til shelterpladsen. Tiltalte ved ikke hvornår, men på et tidspunkt lagde medtaltalte forurettede ned. Medtaltalte og forurettede havde stået oprejst inde under shelterets tag. Tiltalte så ikke, hvordan medtaltalte fik lagt forurettede ned, eller hvordan han holdt ham nede på jorden. Tiltalte tog herefter en granraffe, som han slog forurettede med på skinnebenene. Han ved ikke, hvorfor han slog med granraften, når han og medtaltalte på forhånd havde talt om kun at bruge næverne. Han slog på skinnebenene, da det ikke er et farligt sted at blive slået, men det stadig gør ondt. Forurettede skreg ikke op, men han spurgte, hvorfor tiltalte slog ham. Tiltalte svarede forurettede, at det var fordi, forurettede skulle holde sig fra moderen. Han slog måske 10 gange. Han kan ikke huske nærmere, hvad forurettede svarede vedrørende moderen, men til at begynde med benægtede han det. Senere tilstod han at have gjort det. Tiltalte er sikker på, at han kun slog forurettede på benene med granraften. Granraften knækkede ved slagene, og tiltalte tror, at forurettedes ben brækkede, for han kunne se, at benet lå på en unaturlig måde. Tiltalte så ikke, hvad medtaltalte gjorde. I slutningen af forløbet slog tiltalte forurettede med en flaske i hove-

det. Tiltalte har også sparket forurettede på kroppen og i hovedet. Tiltalte havde træsko på. Tiltalte slog også forurettede på benene med den varme ildrager og det andet bålredskab, der lå i bålet. Han kan ikke huske, om han også slog ham andre steder med bålredskaberne. Forurettede blev på et tidspunkt bevidstløs. De kunne høre, at han "snorkede". Tiltalte og medtiltalte holdt en pause og drak en øl, mens forurettede var bevidstløs. De vækkede ham herefter ved at sparke ham i siden, mens han lå på ryggen. Forurettedes tøj var krænget lidt af under tumulten. Da forurettede var ved bevidsthed igen, sparkede og trampede tiltalte ham i hovedet og i skridtet mange gange med træsko på. Han kan ikke huske præcist, hvor mange gange. Han så ikke rigtigt, hvad medtiltalte foretog sig, men tiltalte opfattede det som om, at de var sammen om det. Tiltalte kan ikke huske at have forklaret, at medtiltalte havde fat i ildrageren og slog forurettede med den. Han kan ikke huske, at han og medtiltalte havde aftalt, at de skulle undgå at sparke eller trampe på forurettedes hoved, da det kunne være farligt. Forurettede blev bevidstløs to eller tre gange under voldsudøvelsen. Hver gang holdt tiltalte og medtiltalte pause og drak lidt øl, hvorefter de vækkede ham igen og fortsatte volden. De talte ikke om at stoppe i disse pauser. Det var først den sidste gang, forurettede blev bevidstløs, at de besluttede at stoppe, da de indså, at det var gået for vidt. Tiltalte ved ikke, hvorfor de ikke kun brugte næverne som aftalt forinden. Han ved heller ikke, hvordan forurettede har fået stik- eller snitsår. Tiltalte havde en kniv, som han havde brugt til sit arbejde tidligere på dagen, i lommen, men han brugte den ikke mod forurettede. Forurettede lå 7-8 meter fra bålet, da de efterlod ham. Han trak stadig vejret, da de forlod ham. Der var meget mørkt i skoven, men tiltalte kunne se, at forurettedes brystkasse bevægede sig. Han kunne ikke høre ham. Der var ikke så meget ild i bålet, som i det bål, som politiet lavede i deres rekonstruktion af lysforholdene på gerningstidspunktet. Han kunne se, at forurettedes brystkasse bevægede sig, idet han lyste med lygten fra sin mobiltelefon. Det er korrekt, at han tog skoene af forurettede og smed på bålet. Han smed også forurettedes mobiltelefon ind i bålet. Han ved ikke hvorfor, han gjorde dette. Han var godt klar over, at forurettede ikke kunne gå derfra, da hans ben var brækket. Tiltalte ved ikke, hvad han tænkte, at der ville ske med forurettede, efter han blev efterladt. Tiltalte havde ikke tænkt, at forurettede ville dø. Han ved ikke, hvorfor de ikke ringede efter en ambulance. Han ved ikke, hvad han tænkte på. Han havde en forventning om, at forurettede ville blive fundet. Det er rigtigt, at han tidligere har forklaret, at det var indlysende, at forurettede ikke ville overleve, men det er noget, han først har indset efterfølgende. Det kan godt passe, at han satte medtiltalte af i Tejn kl. 2.42, som det fremgår af GPS-oplysningerne. Det kan også godt passe, at de så er kørt fra skoven ca. kl. 02.21. Han kan ikke huske, om de under køreturen talte om, hvad der var sket. Han husker ikke så meget af, hvad der skete, idet han var fuld. Han havde drukket ca. en halv kasse øl. Adspurgt af sin forsvarer har tiltalte forklaret, at voldsudøvelsen mod forurettede stod på ca. en halv time i alt. Der var ca. 3 pauser af omtrent 5 minutters varighed undervejs, så den samlede voldsudøvelse har varet ca. et kvarter. Han gik ud fra, at forurettede ville overleve. Det var også derfor, telefonen blev smidt på bålet. Han regnede

med, at forurettede ville blive fundet, da det er et sted, hvor der kommer mange mennesker, blandt andet hundeluffere. Adspurgt af medtiltaltes forsvare har tiltalte forklaret, at tiltalte var tættere med forurettede, end medtiltalte var. Vedrørende episoden den 9. maj 2020 forklarede tiltalte, at han og medtiltalte blev uvenner, fordi han tog forurettede i forsvar. Tiltaltes vrede mod forurettede blev værre af, at det med forurettede og de tiltaltes mor foregik over to omgange. Det er også derfor, han tidligere har forklaret til politiet, at han var vred over forurettedes "dobbeltspil". Forurettede fortjente ikke at dø, og det er fortsat tiltaltes opfattelse, at forurettede ikke skulle dø af deres vold.

Tiltalte 1 har forklaret blandt andet, at han og medtiltalte havde aftalt, at medtiltalte skulle hente tiltalte om aftenen den 22. juni 2020. Det blev ikke aftalt i telefonen, at de skulle hente forurettede. De besluttede, at de ville fortælle forurettede, at han skulle holde sig fra deres mor, og at de ville give ham en lærestreg. De havde ikke aftalt andet, end at det skulle være slag med næverne. De valgte stedet i skoven, da tiltalte kendte denne shelterplads. Stedet blev valgt, fordi de skulle snakke privat med forurettede. Det var derfor et godt sted, da ingen kunne se eller høre dem. Det er rigtigt, som forklaret af medtiltalte, at de hentede forurettede, og at stemningen var god i starten. Tiltalte kan ikke huske, at der blev talt om opstart af et firma. Det er rigtigt, at de tog ud for at købe mere alkohol. Tiltalte kan godt huske, at forurettede snakkede om, at han ville skrive til nogen, og invitere dem med ud i skoven. Tiltalte var meget vred på forurettede, særligt fordi forurettede kunne sidde og snakke med dem, som om intet var sket. Tiltalte havde aldrig før været så vred. Han forstod ikke, at forurettede kunne gøre det bag deres ryg og samtidig lege deres ven. Ved episoden den 9. maj 2020 så tiltalte, at forurettede forsøgte at drikke deres mor fuld. Han så forurettede danse rundt med moderen, som om hun var en kludedukke, og at dansen var mod hendes vilje. Tiltalte sagde, at forurettede skulle lade moderen være, men forurettede ville ikke høre efter. Tiltalte var meget fuld, da de kom tilbage til skoven fra Circle K. Overfaldet på forurettede begyndte ved, at tiltalte "hoppede på ham" og fik ham ned at ligge. Han kan ikke huske hvordan. Han holdt forurettede nede med et knæ mod forurettedes skulder eller brystkasse. Han kan ikke huske, at han i grundlovsforhøret har forklaret, at han havde sit knæ på forurettedes hals. Under grundlovsforhøret og afhøringen hos politiet svarede han blot "ja" på alle spørgsmål, også selvom det ikke var sandt. Han ved ikke, hvorfor det er skrevet ned, at han skulle have lagt knæet på forurettedes hals. Han kan ikke huske, at han selv har nævnt noget omkring knæet på halsen. Han har hørt om sagen vedrørende George Floyd i USA, men han kan ikke huske, om han hørte om sagen før eller efter, han blev varetægtsfængslet. Han var ikke klar over, at man kunne dø af at få lagt et knæ på halsen. Under overfaldet konfronterede tiltalte på et tidspunkt forurettede med, at forurettede havde forgrebet sig på deres mor ad flere omgange. Forurettede benægtede det først. Derefter sagde han, at han ikke kunne huske det. Medtiltalte slog forurettede på benene med en granraffe, selvom de havde aftalt, at de kun skulle bruge næverne. Tiltalte var meget fuld

og vred, og han er derfor ikke 100 % klar over, hvad der foregik under episoden. Tiltalte er klar over, at de gik meget længere end at slå med næverne. På et tidspunkt havde tiltalte fat i ildrageren, som lå i bålet. Han slog forurettede med ildrageren på benene og på hænderne. Forurettede forsøgte på et tidspunkt at rejse sig op, men tiltalte sparkede forurettede i brystet, så han kom ned at ligge. Tiltalte råbte alt muligt af forurettede blandt andet, at han skulle blive liggende. Han råbte en masse grimme ting, men han husker ikke nærmere hvad. Første omgang af volden stoppede, fordi forurettede blev bevidstløs formentlig på grund af sine smerter. Tiltalte vil tro, at stiksårene på forurettede er kommet ved slag med ildrageren. Han har ikke haft en kniv med, og han har heller ikke brugt en kniv. Han har har ikke slået forurettede i hovedet med ildrageren eller med en flaske. I pauserne under vodlsudøvelsen drak de tiltalte alkohol. Han ved ikke, hvorfor, da han ikke tænkte rationelt i situationen. Han er ikke sikker på, om han drak, fordi han var tør i halsen. Ved sin forklaring under grundlovsforhøret ville han dække over med tiltalte. Det var derfor, han svarede "ja" til alt, han blev spurgt om. Han kan ikke huske rækkefølgen af det, der skete under overfaldet. Det er korrekt, at tiltalte sparkede forurettede på kroppen. Tiltalte sparkede også forurettede i hovedet flere gange, men han husker ikke, hvor mange gange. Han sparkede med overfladen af foden. Han kan ikke huske, hvor i hovedet, han ramte forurettede. På et tidspunkt i forløbet sagde de tiltalte til hinanden, at de ikke skulle sparke eller slå i hovedet, da det kunne være livsfarligt eller gøre for meget skade på forurettede. Tiltalte ved ikke, hvorfor de alligevel gjorde det. Det slog klik for tiltalte, allerede da han under telefonsamtalen med sin mor hørte om overgrebene. Han tænkte ikke rationelt derefter. Først dagen efter overfaldet gik det rigtigt op for ham, hvad der var sket. Tiltalte kan ikke huske at have brugt den bøjede jernstang. Han brugte ildrageren. Han har ramt forurettede på hænderne, men han har ikke ramt ham i maven eller i hovedet med ildrageren. Han har heller ikke set medtiltalte slå forurettede i hovedet eller i maven med ildrageren. Forurettede havde ingen skader i hovedet eller på maven forinden episoden. Det er rigtigt, som forklaret af medtiltalte, at forurettede blev bevidstløs flere gange. Det kan godt passe, at de holdt 2-3 pauser, mens forurettede var bevidstløs. Inden anden eller tredje omgang vågnede forurettede ved at tiltalte sparkede ham i hovedet. Forurettede lovede under overfaldet til de tiltalte, at han ville gøre det godt igen. Derefter trampede tiltalte ham i skridtet. Tiltalte kunne ikke forestille sig, hvordan forurettede skulle kunne gøre det godt igen. Han ville sørge for, at forurettede forstod budskabet om, at han ikke skulle komme hjem til deres mor igen og forgribe sig på hende. Tiltalte og medtiltalte besluttede sig på et tidspunkt for at stoppe, da det var gået over gevind. Han ville ikke have, at forurettede skulle dø. Tiltalte var måske på et tidspunkt begyndt at tænke over, hvad der egentlig foregik. Han ringede ikke efter en ambulance. Det var ikke fordi, forurettede var død, da de efterlod ham. En af de to tiltalte lyste på forurettede med en mobiltelefon, og de kunne se at hans brystkasse bevægede sig. Tiltalte mener også, at der kom lyde fra forurettede. Under overfaldet var bålet den eneste lyskilde. Medtiltalte kørte tiltalte hjem, da de var færdige. På vejen hjem talte de om, at ingen skulle gøre deres familie noget ondt. Tiltal-

te indså på dette tidspunkt, at det var gået over gevind. Det var først dagen efter, da tiltalte hørte, at man havde fundet en død mand i Nordskoven, at tiltalte blev helt klar over, hvor voldsomt, det var gået for sig. Det var først på dette tidspunkt, han blev klar over, at de nok burde have tilkaldt en ambulance. På et tidspunkt under sin anholdelse, blev han sur på en politibetjent. Han råbte derfor en masse ting til politibetjenten. Han husker ikke, hvad han råbte. Det er rigtigt, som det fremgår i politiets rapport, at han råbte, at forurettede fik som fortjent. Det var efter, tiltalte var blevet sigtet for drab. Adspurgt af sin forsvarer har tiltalte forklaret, at det med, at forurettede havde fået som fortjent, ikke var noget, han mente, men noget han sagde i frustration. Efter anholdelsen og under grundlovsforhøret, forsøgte tiltalte at holde medtiltalte ude af sagen. Han ændrede sin forklaring, da an blev bekendt med, at medtiltalte havde tilstået grov vold. Den 9. maj 2020 blev han sur på medtiltalte, fordi medtiltalte tog forurettede i forsvar. Medtiltalte var stadig vred på tiltalte den 10. maj 2020, fordi medtiltalte ikke mente, at det var i orden, at tiltalte reagerede sådan over for forurettede. Under skænderiet med medtiltalte den 9. maj 2020, så han forurettede liste ud af haven. Han tænkte efterfølgende, at det nok var fordi, forurettede ville stikke af, idet forurettede måske antog, at de tiltalte havde fundet ud af, hvad forurettede havde lavet med deres mor. Tiltalte kan ikke huske hele sin samtale med moderen den 22. juni 2020, idet han "lukkede ned" undervejs i samtalen. Moderen fortalte om nogle overgreb, men han husker ikke præcist, hvad det gik ud på. De tiltalte ville sørge for, at forurettede forstod, at han ikke skulle gøre deres mor noget igen. De ville først tale med forurettede om det med deres mor. Da det var et meget privat emne, ville de ikke have samtalen hjemme hos forurettedes far. Tiltalte så ikke forurettede sende sms'er fra shelterpladsen, men forurettede snakkede om, at de måske kunne tage et andet sted hen sammen. Tiltalte kan ikke huske, hvad han og medtiltalte svarede til dette. Tiltalte fulgte ikke med i, hvem forurettede skrev sms'er til. Han kan ikke huske, om de talte om den sms, som forurettede sendte til deres mor, hvor han spurgte, om hun ville "putte lidt". Tiltalte holdt kun forurettede nede i kort tid, da de slag, de tildelte ham, var tilstrækkelige til, at forurettede ikke kunne rejse sig igen. Forurettede kunne godt tale under voldsudøvelsen, og han trak vejret, da de forlod ham. Da de forlod ham, lå forurettede uden for bålhytten. Tiltalte kan ikke huske, hvor langt forurettede lå fra bålhytten. Tiltalte ved ikke, hvordan skaderne på tiltaltes tommelfinger er opstået. Tiltalte har ikke slået med granraften eller vinflasken.

Vidne 1 har som vidne forklaret blandt andet, at hun har været venner med forurettede i ca. 10 år. De lærte hinanden at kende gennem fælles venner. Hun kender til begge de tiltalte. Hun har været venner med **T2** i ca. 4 år. Det er hendes indtryk, at **T2** og forurettede var gode venner. Man så dem altid sammen, når forurettede var på Bornholm. Hun er klar over, at **T2** har en tatovering af et hagekors. Hun antager, at forurettede kendte til tatoveringen, men hun ved ikke, hvad forurettedes holdning til den var. Hun ved ikke, hvorfor **T2** har tatoveringen, men hun antager, det er for at provokere. Det er ikke hendes indtryk, at **T2** er racist. Hun har al-

drig oplevet ham opføre sig racistisk, og han har andre venner, der som forurettede er af anden etnisk oprindelse.

Vicestatsobducent **Vidne 2** har som vidne forklaret blandt andet, at hun deltog i findestedsundersøgelsen og obduktionen. Der er tale om et meget højt antal forskellige læsionstyper fordelt på forskellige kropsregioner og tilføjet forurettede ad flere omgange. Der er således tale om udbredt vold på flere forskellige måder, og det må efter hendes vurdering karakteriseres som mishandling. I en anden kontekst ville det muligt kunne betegnes som tortur. Man kan se, at det er foregået over et længere tidsrum. Tidsrummet kan ikke bestemmes præcist, men voldsudøvelsen har antageligt været længere end 15-20 minutter. Det er meget muligt, at der har været holdt to til tre pauser undervejs i voldsudøvelsen. Der er læsioner på hænderne, der tyder på skarp vold som fra et knivblad. Disse læsioner kan ikke være lavet med ildrageren, da ildragerens kanter ikke er skarpe nok. Tiltalte er blevet udsat for en kraftig smertepåvirkning, da særligt forbrændingerne og den udbredte stumpe vold er udført på steder af kroppen, der er særligt smerteudsatte, samt da tiltalte har fået knust testiklerne og brækket knogler flere steder. Tiltalte kan meget vel have mistet bevidstheden på grund af sine smerter. Hun har i sit arbejde aldrig set et værre tilfælde af mishandling. Det er muligt, at genoplivningsforsøget kan have forårsaget bruddene på ribbenene, men ikke de øvrige læsioner. Blodudtrædning i bløddelsvævet i hjernen var ikke i sig selv årsag til dødens indtræden, men den kan have forårsaget bevidstløshed eller i hvert fald forvirring. Når en blødning i hjernen forårsager døden, er det fordi hjernen svulmer op, så de livsvigtige centre bliver afklemt og derefter ikke fungerer. En sådan opsvulmning ses ikke i denne sag. Den skarpe vold har ikke i sig selv været livsfarlig. Forbrændinger af den karakter, som afdøde har været udsat for, kan medføre en choktilstand i kroppen som følge af smertepåvirkningen samt væsketab fra brandsårene. Det kan ikke ved undersøgelsen bestemmes, om dette har været tilfældet i denne sag. Bruddene på benknoglerne er ikke i sig selv livsfarlige, men bruddene kan have forårsaget blodansamlinger, der kan forårsage en choktilstand i kroppen. I forbindelse med kvælning indtræder der forskellige kvælningsstadier. Først er der et stadie, hvor man oplever lufthunger. Herefter vil der komme et stadie med kramper. På et tidspunkt under krampestadiet vil hjertet begynde at slå langsomt og blodtrykket vil falde. Inden dette tidspunkt vil man stadig kunne reddes ved genoplivning, men efter dette tidspunkt vil hjernen mangle så meget ilt, at det vil forårsage en uoprettelig hjerneskade, der vil medføre, at hjertet på et tidspunkt vil stoppe med at slå. Det kan ikke siges generelt, hvor lang tid det tager at nå til dette stadie. Litteraturen angiver fra nogle minutter til 15-20 minutter afhængig af, hvor aktiv og iltkrævende kroppen har været. Akut luftoverfyldning af lungerne opstår ved, at der indsuges noget i luftvejene sammen med luft, hvilket medfører, at de små luftveje i lungerne udstoppes, så den luft, der er kommet ind i lungerne, ikke kan komme ud igen. I denne sag ses det, at blod fra næsebruddet og mavevæskeindhold er blevet suget ned i lungerne, og det er dette, der er den mest sandsynlige dødsårsag. Det tyder på, at alle læsionerne er opstået, mens afdøde var i live.

Afdøde har trukket vejret, da den akutte luftoverfyldning er sket, idet blodet og mavesækkindholdet er suget ned i lungerne ved vejrtrækningsbevægelsen. Der kan ikke siges noget nærmere om tidspunktet for dødens indtræden. Man har forsøgt genoplivning, da afdøde blev fundet. Det ville man formentlig ikke have gjort, hvis der var tydelig dødsstivhed i afdødes krop. Det tager omkring en halv times tid, før dødsstivheden kan ses først i kæben og derefter langsomt udvikler sig til hele kroppen. Det tager 6-8 timer fra dødens indtræden at udvikle dødsstivhed i hele kroppen. Dødsstivhed indebærer, at kroppens muskulatur låser sig. Det ses først i små muskelgrupper, som f.eks. i kæben, og sidst i de større, som f.eks. i lårene. Den første time efter dødens indtræden kan man forementlig overse dødsstivheden. Det kan ikke siges, om personen, der fandt afdøde, har overset en vis grad af dødsstivhed, og dødstidspunktet kan derfor ikke bestemmes nærmere på denne baggrund. Også uddannet sundhedspersonale vil kunne overse en vis grad af dødsstivhed i en situation som denne. De fundne punktformede blodudtrædninger må antages at være forårsaget af stump vold mod øjnene og ikke ved afklemning af halsen. Når man overgår til kvælningstadiet med kramper, vil man typisk få ufrivillig vandladning og/eller afføring. Vidnet er ikke sikker på, om dette er sket i denne sag. Vandladning og/eller afføring vil i øvrigt ofte ske ved dødens indtræden. Vidnet kan ikke sige noget om varigheden af trykket mod halsen. Ved tryk med knæ mod hals vil man kunne se afklemning af halsen, men ikke nødvendigvis blodudtrædninger i øjnene. Vidnet kan ikke vurdere, om afdøde har haft kramper som følge af sin epilepsi. Alkoholpromillen i afdødes blod vil ikke ændre sig efter dødens indtræden. Vidnet kan ikke sige noget om, hvorvidt læsionerne er påført, mens afdøde har været bevidstløs.

Der har været fremlagt kriminalteknisk erklæring af 20. august 2020 om gerningsstedet, retsgenetisk erklæring af 7. juli 2020 om biologiske spor, retsgenetisk erklæring af 7. juli 2020 og 6. august 2020 om sammenligning af DNA-profiler, fotomappe med fotografier af gerningsstedet, afdøde, tøj og bålredskaber optaget af politiet den 23. juni 2020, 26. juni 2020, 29. juli 2020 og 6. august 2020, fotografier af de tiltaltes fodtøj optaget af politiet den 21. juli 2020, obduktionserklæring af 25. juni 2020, supplerende obduktionserklæring af 17. september 2020, besvarelse af 2. november 2020 af anklagerens spørgetema vedrørende obduktionen og fotografier optaget den 25. juni 2020 under obduktionen.

Af obduktionserklæring af 25. juni 2020 fremgår blandt andet:

[udeladt]

Tiltalte 1 er tidligere straffet

- ved Retten på Bornholms dom af 18. juni 2018 efter straffelovens § 119, stk. 1, og § 245, stk. 1, samt våbenbekendtgørelsen § 18, stk. 1, nr. 3, med ambulat psykiatrisk behandling ved psykiatrisk afdeling med tilsyn af Kriminalforsorgen, således at Kriminalforsorgen sammen med overlægen kan træffe bestemmelse om indlæggelse, og
- ved Københavns Byrets dom af 26. marts 2020 efter lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, jf. § 1, stk. 3, jf. bekendtgørelse om euforiserende stoffer § 27, stk. 1, jf. § 2, stk. 4, jf. bilag 1, liste A, nr. 1, og ordensbekendtgørelsen § 18, stk. 2, jf. § 6, stk. 5, med fængsel i 3 måneder, heraf 2 måneder betinget af 1 års prøvetid, undergivelse af tilsyn af Kriminalforsorgen, og undergivelse af behandling mod misbrug af euforiserende stoffer, såfremt Kriminalforsorgen finder det fornødent. Den ved Retten på Bornholm idømte foranstaltning bortfaldt.

Tiltalte 2 er ikke tidligere straffet.

Tiltalte 1 har været mentalundersøgt. Af konklusionen i en retspsykiatrisk erklæring af 1. september 2020 fremgår:

Tiltalte 1 er ved den retspsykiatriske undersøgelse ikke sindssyg og det kan ej heller antages at have været tilfældet for tidspunktet for det påsigtede. Han er vurderet til at være normalt begavet og ikke dement. Han har på tidspunktet for det påsigtede været under indflydelse af alkohol, men det kan ikke antages, at der har været tale om en patologisk rus.

[udeladt]

[udeladt]

Observandens autismelidelse og ADHD er så gennemgribende, at han tilhører personkredsen, der må henføres under straffelovens § 69, men man kan ikke, såfremt at han kendes skyldig, pege på foranstaltninger, jf. samme lovs § 68, 2. punkt, som mere formålstjenlige end almindelig straf, men foreslå at en evt. afsoning indledes i institution under Kriminalforsorgen som muliggør psykiatrisk behandling. På spørgsmålet om dom til forvaring må udtales, at hans farlighed synes ikke af en vilkårlighed og hyppighed at dette kommer på tale."

Tiltalte 2 har været mentalundersøgt. Af konklusionen i en retspsykiatrisk erklæring af 1. september 2020 fremgår:

' **Tiltalte 2** er ved den retspsykiatriske undersøgelse ikke sindssyg og det kan ej heller antages at have været tilfældet for tidspunktet for det påsigtede. Han er vurderet til at være normalt begavet og ikke dement. Han har på tidspunktet for det påsigtede været under indflydelse af alkohol, men det kan ikke antages, at der har været tale om en patologisk rus.

[udeladt]

Observandens autismelidelse og ADHD er så gennemgribende, at han tilhører personkredsen, der må henføres under straffelovens § 69, men man kan ikke, såfremt at han kendes skyldig, pege på foranstaltninger, jf. samme lovs § 68, 2. punkt, som mere formålstjenlige end almindelig straf.

På spørgsmålet om dom til forvaring må udtales, at hans farlighed synes ikke af en vilkårlighed og hyppighed at dette kommer på tale."

De tiltalte har under denne sag været frihedsberøvet fra den 23. juni 2020.

Rettens begrundelse og afgørelse

Der er under sagen afsagt følgende kendelse om skyldsspørgsmålet:

"Kendelse:

Samtlige nævninger og dommere finder, at de tiltalte er skyldig i den rejste tiltale for overtrædelse af straffelovens § 237.

Samtlige nævninger og dommere lægger vægt på, at begge tiltalte i forening over et længerevarende tidsforløb på ikke under 15-20 minutter har udsat forurettede for særdeles kraftfuld, mangeartet og brutal vold til dels under anvendelse af redskaber som nærmere beskrevet i anklageskriftet, hvilket vicestatsobducenten samlet har vurderet som mishandling.

Samtlige nævninger og dommere lægger endvidere vægt på, at de tiltalte flere gange under voldsudøvelsen holdt pauser, når forurettede forekom bevidstløs, og at de tiltalte genoptog voldsudøvelsen, når forurettede kom til bevidsthed, herunder når de tiltalte bragte ham til bevidsthed med spark.

Samtlige nævninger og dommere finder det under disse omstændigheder bevidst, at de tiltalte, senest da de om natten efter at have brændt forurettedes telefon og fodtøj efterlod forurettede i hjælpeløs tilstand på det afsides beliggende gerningssted, hvor de måtte antage, at han først ville blive fundet om dagen, indså det som overvejende sandsynligt, at forurettede ville dø som følge af de massive skader, volden havde påført ham.

De tiltalte er herefter skyldig i den rejste tiltale, jf. retsplejelovens § 891, stk. 4.

Derfor bestemmes:

Tiltalte 2 og **Tiltalte 1** er skyldig i overtrædelse af straffelovens § 237."

Sanktionsspørgsmålet

Der er afgivet 12 stemmer for at fastsætte straffen for begge de tiltalte til fængsel i 14 år.

Samtlige nævninger og dommere har ved stemmeafgivningen lagt vægt på karakteren, herunder afstumpetheden, af den omfattende mishandling, som

de tiltalte har udsat forurettede for som led i en afstraffelse, samt at de tiltalte fortsatte mishandlingen, også efter forurettede var hensat i en hjælpeløs og bevistløs tilstand.

Samtlige nævninger og dommere finder på denne baggrund, at der foreligger væsentlige skærpende omstændigheder, der kan begrunde en forhøjelse i forhold til udgangspunktet for straffen ved manddrab til 14 år.

Straffen fastsættes efter straffelovens § 237.

For **Tiltalte 1** omfatter straffen tillige den ved Københavns Byrets dom af 26. marts 2020 fastsatte betingede straf, jf. straffelovens § 61, stk. 2, 1. pkt.

Erstatning

Dommerne finder det ikke godtgjort, at der foreligger særlige omstændigheder, der kan begrunde, at forurettedes efterladte skal tilkendes et overgangsbetøb i medfør af erstatningsansvarslovens § 14 a.

Dommerne finder det endvidere ikke godtgjort, at der bestod en sådan særlig nær tilknytning mellem forurettede og nogen af dennes efterladte, at der er grundlag for at tilkende forurettedes efterladte godtgørelse i medfør af erstatningsansvarslovens § 26 a.

Den nedlagte påstand om erstatning for udgifter til gravstedsvedligeholdelse findes ikke tilstrækkeligt dokumenteret og henskydes derfor til civilt søgsmål, jf. retplejelovens § 992, stk. 2.

Thi kendes for ret:

Tiltalte 2 straffes med fængsel i 14 år.

Tiltalte 1 straffes med fængsel i 14 år.

De tiltalte skal betale sagens omkostninger.